

Nieuwsbrief Kilangala/Kantembo missiepost

2022 - nr. 3

Foto: ZZg

Stichting
Trijntje Beimers

Zeister Zendingsgenootschap

Bij de foto van de voorpagina

Foto: ZZg

Spannend. Ja dat is het, als in Tanzania de motor van de auto waarmee je onderweg bent er plotseling de brui aan geeft. Krijgt de chauffeur/monteur 'm weer aan de praat met een schroevendraaier en een elastiekje? Gaan we onze bestemming nog bereiken vandaag? Of wordt het overnachten in de bush?

Spannend. Dat is het ook bij de missieposten, in Kilangala en Kantembo. Zal het in de komende jaren gaan lukken om meer en meer financieel op eigen benen te gaan staan? Zal de timmerwerkplaats rendabel worden? En de koffie? En het hostel?

Spannend is het, als het management en leiderschap van een missiepost in nieuwe, jonge handen overgaat. Krijgt de nieuwe leider zijn mensen mee? Krijgt hij ruimte en vertrouwen, ook van de oude garde?

En een beetje spannend is het op dit moment ook in Nederland voor STB en ZZg. We merken dat in deze onzekere tijd van oorlog om de hoek en hoge energiekosten veel mensen minder gemakkelijk geld (kunnen) uitgeven en dat dat ook zijn weerslag heeft op wat we ontvangen voor de missieposten.

We zullen moeten afwegen hoe we volgend jaar ons besteedbaar budget inzetten. Zorg en inzet ten behoeve van de armsten en kwetsbaarsten staan voor ons in elk geval vooraan.

Foto: STB

Foto: H., Hendriks

Foto: KM

Van de bestuurstafel

In de afgelopen maand ontmoetten we elkaar weer als bestuursleden van de Stichting Trijntje Beimers. We overleggen en informeren elkaar heel regelmatig, maar bij elkaar komen om wat uitgebreider door te praten, dat gebeurt zo'n twee tot drie keer per jaar. Het zijn heel plezierige ontmoetingen.

Dit keer spraken we vooral over de rol van onze stichting en die van onszelf als bestuur. Sommige bestuursleden zetten zich al ruim twee decennia met hart en ziel in. Hoe lang kan en wil je daar nog mee doorgaan? En de stichting zelf, moet die 'tot de jongste dag' blijven bestaan? Welke rol spelen we in de toekomst voor de zendingsposten in Tanzania?

Die vragen passen goed bij het beleidsplan van de stichting, dat geldt tot en met 2025. Daarin is beschreven dat aan het eind van de beleidsperiode herbezinning nodig is. Daar zijn we dus alvast maar aan begonnen.

We zien afnemende belangstelling voor het werk op de missieposten. De groep donateurs krimpt gaandeweg en ook de bereidheid van de kerken om aandacht te geven aan het werk neemt af. Niet heel vaak worden we nog gevraagd voor een presentatie tijdens een ontmoetingsmiddag of kerkdienst.

We zien ook dat de zendingsposten hun eigen weg gaan. Van harte ondersteunen wij hun inzet om meer zelfvoorzienend te

worden en minder afhankelijk van de financiële steun vanuit Nederland. Ook al gaat dat hortend en stotend, wij zien geen andere weg dan deze. En eerlijk gezegd: het zal nog wel enige jaren vergen voordat de Kilangala Mission voor het grootste deel financieel onafhankelijk van onze steun is. Het is ook een lastig proces op de missieposten, waar het soms harde keuzes vraagt, naast teamwerk en focus. En daarbij moeten ze ook nog de belangen van de donor in de gaten houden...

Foto: STB 2017

Wij kwamen tot de conclusie dat de stichting Trijntje Beimers en het bestuur nog steeds een zinvolle rol spelen voor de missieposten. We zijn, samen met het ZZg, voor hen niet alleen donor, maar net zo goed adviseur, bemiddelaar of gewoon een luisterend oor.

Niet bepalen, maar begeleiden en assisteren. Wij concludeerden dat deze rollen ons in de komende paar jaren goed passen. Wij blijven ons inzetten voor de doelen die ook Tryntsje Beimers voor ogen had. En wij vertrouwen erop dat u met ons mee blijft leven - en geven.

Douwe van Barneveld

Daar doen we het voor!

Een van de mooie dingen in de Kilangala Missiepost is dat ze dicht bij de mensen staan en vaak hun achtergrond kennen. Bijvoorbeeld van de weeskinderen die opgroeien in het Kilangala kinderkuis. Of van de grace students, de jongeren die gesponsord vanuit Nederland een praktische vakopleiding volgen aan het Vaktrainingscentrum (VTC). Een persoonlijk verhaal over een van hen kan ineens bij jou als lezer binnenkomen en je raken. Het kan maken dat je weer weet waar je het voor doet; dat het werk van de Kilangala Missie er echt toe doet omdat het van grote betekenis is voor de zwaksten in de samenleving. Het verhaal bijvoorbeeld van Tumaini uit het kinderkuis en dat van Petro die de bouwopleiding van het VTC volgt.

Petro

Petro Sangu is twintig jaar en woont vlakbij Kilangala, in het dorp Kipande. Petro is een *grace student*. Door het dorps-

hoofd werd hij uitgekozen voor een vakopleiding aan het Kilangala VTC omdat hij uit een heel arme familie komt. Zijn vader is boer en verbouwt op zijn stukje land maïs, bonen en zonnebloemen. Het levert net genoeg op om het gezin te kunnen voeden tot de oogst van volgend jaar, maar te weinig om eraan te verdienen. Afgelopen jaar oogstte vader

Sangu acht zakken maïs (100 kilo per zak), een zak bonen (100 kilo) en een zak zonnebloempitten (60 kilo). De totale waarde was ongeveer 300 euro en dat is dus het gezinsinkomen voor een heel jaar. Minder dan een euro per dag! Eigenlijk kun je wel zeggen dat deze familie dus geen inkomen heeft en alleen maar aan het overleven is. Als er al iets overblijft dan is dat nodig om een dokter of medicijnen te kunnen betalen. Een vakopleiding voor Petro kan er echt niet af.

"Als een arme familie de kans krijgt om tenminste één of twee kinderen een opleiding te laten volgen, is er hoop voor de toekomst van de hele familie."

Bouwen en metselen

Petro heeft het naar zijn zin bij het VTC in Kilangala. Hij koos voor de bouwopleiding, 'Masonry & Bricklaying' en is goed in praktijkvakken. Daar staat hij gemiddeld een 8 voor. Voor theorie heeft hij gemiddeld een 6, maar dat weerhoudt hem niet om te dromen van een glanzende toekomst. Als hij de kans zou krijgen wil hij na zijn vakopleiding in Kilangala doorleren op een hoger niveau en uiteindelijk bouwingenieur worden.

Mooi dat zo'n jongen grootse plannen heeft en wie weet wat er uit hem groeien zal. Maar allereerst is van belang dat hij na het VTC een inkomen kan verdienen voor zichzelf en zijn familie. En wie weet financiert hij dan de opleiding van een jonger broertje of zusje.

Tumaini

Het tweede persoonlijke verhaal uit Kilangala is dat van Tumaini Mpale, een jongen van 18 die is opgegroeid in het kindershuis in Kilangala. Zijn moeder stierf direct na zijn geboorte. Zijn vader bracht hem naar Kilangala; de navelstreng zat er nog aan. In het kindershuis vingen de verzorgsters hen op. Ze stuurden de vader door om het kind bij de overheid te laten registreren; Tumaini bleef en werd liefdevol verzorgd. De bedoeling was dat hij na ongeveer 2,5 jaar terug zou gaan naar huis, maar zijn vader bleek naar elders vertrokken en later kwam er bericht dat hij was overleden. Toen was de kleine jongen wees, ook al veranderde er voor hem niets en bleef hij gewoon in het kindershuis. Hij ging naar school in Kilangala en hielp buiten schooltijd vaak mee bij de verzorging van de baby's. Als hij tenminste niet aan het voetballen was. Ook vond hij het leuk om in de moestuin van het kindershuis te werken; zelfgekweekte bonen smaken immers het allerlekkerst!

Foto: KM

African Rainbow School

Tumaini verblijft nu in Sumbawanga in het internaat van de middelbare school. Hij zit in de derde klas en houdt van leren. Leraar wil hij worden én boer. Nou, dat gaat in Tanzania best aardig samen. Op welk niveau hij mag gaan lesgeven zal van zijn schoolresultaten afhangen. Op de Kilangala missiepost hebben ze er alle vertrouwen in, zeker Chrispin, de missiesecretaris, die zegt: "Ik kén hem; hij zal slagen!"

Foto: Zfg

Van alles wat

Geboren

Aron en Gina Siame kregen eind september gezinsuitbreiding. Zij mochten hun derde kind en tweede zoon verwelkomen, Jonathan Aron Siame. Kleine Jonathan, welkom op aarde. We wensen je een gelukkig en gezegend leven toe!

Foto: KMI

Getraind

Asinta, een van de peuters uit het Kilangala kinderkuis, heeft problemen met haar rug. Leren lopen is voor haar een grote opgave. Elke dag moet ze oefenen achter haar looprek-op-wieltjes (gemaakt in het VTC) om haar spieren en zenuwen te trainen. Het gaat niet gemakkelijk, maar ze doet haar best. Met veel aanmoediging van omstanders gaat ze, letterlijk en figuurlijk, stapje voor stapje vooruit. Bekijk het via de QR-code.

Foto: Zlg

Gecertificeerd

Tien mensen deden mee aan de bijscholing voor VTC-docenten van het Vaktrainingscentrum in Kilangala. Zeven van de missiepost, plus drie van andere VTC's die tegen betaling de cursus volgden. Een week lang werden ze getraind in 'competentiegericht vakonderwijs'. De training was een vereiste van VETA (toezichthouder op het beroepsonderwijs in Tanzania) voor formele erkenning van het VTC. Het ging onder andere over gestructureerd lesgeven volgens een lesplan en

Foto: KMI

jaarplan. Alle deelnemers gingen met een certificaat naar huis en willen de opgedane kennis gaan toepassen in hun lessen. Schoolhoofd Wakalanda verwacht dat de cursus 'grote veranderingen' zal brengen in de klaslokalen van het VTC.

Geogst¹

Op de velden van Kilangala is de maïsoogst binnengehaald: 17 zakken van 100 kilo. Deze hele oogst wordt opgegeten: de helft door de kinderen van het kinderkuis, de andere helft door de studenten van het VTC. Niet dat het voldoende is voor een heel jaar; de missiepost zal maïs bij moeten kopen, want alleen het kinderkuis al heeft 12 zakken

Foto: KIM

nodig, 1 per maand. De door de overheid vastgestelde maïsprijs is 100.000 Tanzaniaanse Shilling per zak, ongeveer € 43. Behalve maïs zijn er ook bonen geoogst: 2½ zak. Ook die worden opgegeten in het kinderkuis en het VTC. En de 26 grote trossen bananen van de schaduwbomen op de koffievelen zijn enthousiast ontvangen in het kinderkuis en in de families van alle werkers van de missie. Ze waren lekker!

Geoogst²

Niet alle oogst is bestemd voor eigen consumptie. De koffie is bedoeld voor verkoop, zodat er geld in het missielatje komt. 150 kilo koffiebonen is dit jaar de opbrengst van de velden, bijna het dubbele van vorig jaar. Het zou goed kunnen zijn voor 300 à 400 Euro, maar dan moet het wel verkocht worden. Desgevraagd meldde Aron dat hij een groot deel van de oogst van vorig jaar nog steeds heeft en gebruikt voor PR-doeleinden. Hij droomt nog steeds van export van zijn kwaliteitskoffie naar Europa, waar STB

Foto: KIM

en ZZG dan wel zullen zorgen voor het branden en de verkoop en een prachtige winst... Dat je dan ook te maken krijgt met hoge transportkosten zijn, invoerrechten, kosten van branden en verpakken enz., dat vergeet hij voor het gemak. Bij STB en ZZG geloven we niet in export, maar wel in vermarkting in Tanzania, door de ongebrande koffiebonen te verkopen aan de overheid of samen te werken met een coöperatie of een commerciële kweker.

Gebruikt

Over de nieuwe timmerwerkplaats horen we niet zoveel, maar hij wordt wel gebruikt, zo verzekerde Aron ons toen we er naar vroegen. Vooral voor bewerking van ruw hout. Zo nu en dan komen er aannemers uit de buurt met hun eigen hout, om dat in Kilangala machinaal te laten zagen en schuren en er vervolgens zelf bijvoorbeeld een deur van te maken. Een eerste begin, maar bepaald nog geen winstgevende business. Toch, wie het kleine niet eert...

Foto: KIM

Foto: ZZg

Gewaardeerd!

Dat u deze nieuwsbrief in uw handen houdt en doorbladert of van voor tot achter leest, vinden wij al mooi. Als de inhoud u raakt, u het gevoel geeft dat dit werk de moeite waard is en u inspireert om mee te (blijven) doen, dan vinden we dat prachtig.

Bij STB en ZZg waarderen we elke gift vanuit het hart. De vele kleine net zo goed als de grotere. Trouwe gevers, mensen, organisaties en kerken die regelmatig meedoen, u waarderen wij in het bijzonder. Weet u dat uw bijdragen het financiële fundament vormen onder het werk in Kilangala en Kantembo?

Wat wij ook waarderen is de samenwerking met mensen en organisaties die zich net als wij inzetten voor de beide missieposten. Met vereende krachten doen we ons best die een stukje verder te brengen en te ondersteunen in hun inhoudelijke, organisatorische en financiële ontwikkeling. En dat wordt dan weer gewaardeerd in Kilangala en Kantembo.

Geef om Kilangala en Kantembo. Via de acceptgiro steunt u alle werk. Wilt u een specifiek onderdeel steunen, maak dan zelf een gift over en vermeld het doel. Gebruik bij voorkeur banknr. NL74 RABO 0375 2169 36, t.n.v. ZZg te Zeist. Of Stichting Trijntje Beimers: NL09 INGB 0000 5902 00 te St. Annaparochie. Vermeld dan a.u.b. uw postcode en huisnummer.

ANBI - STB en ZZg hebben de ANBI-status; uw gift is (binnen de regels) aftrekbaar van de belasting en uw schenking/erfenis is vrij van schenkings/erfbelasting

Liever e-mail dan post?
Regel het bij het ZZg (tel. 030-692 7180)
of via www.zzg.nl/mijn-zzg

Meer weten over de missieposten?
Kijk voor informatie, foto's en filmpjes op www.kilangala.nl

Een presentatie voor uw kerk, school of koffieochtend?
We doen het graag. Info: (0514) 521 770.

Contact:
Stg. Trijntje Beimers
Mw. Pytsje Kampen
Koaidyk 6, 8724 LJ It Heidenskip
tel. (0514) 521 770
pytsjek@gmail.com

ZZg / Zeister Zendingsgenootschap
Douwe van Barneveld
Zusterplein 20, 3703 CB Zeist
tel. (030) 692 71 88
stb@zzg.nl

Zeister Zendingsgenootschap

Stichting
Trijntje Beimers